

Sygn. akt: I. C. 1672/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Agnieszka Kluczyńska
Protokolant:	Urszula Milewska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa E. A.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powódki E. A. kwotę 5.109,40 zł (pięć tysięcy sto dziewięć złotych 40/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powódki E. A. kwotę 1.408,12 zł (jeden tysiąc czterysta osiem złotych 12/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 71,60 zł (siedemdziesiąt jeden złotych 60/100) tytułem brakujących wydatków w sprawie.
5. Nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 9,76 zł (dziewięć złotych 76/100) tytułem brakujących wydatków w sprawie.

SSR /-/A. K. (1)

Sygn. akt I. C.1672/13

UZASADNIENIE

Powódka E. A. wystąpiła przeciwko (...) SA w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 350,00 złotych. Jednocześnie domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż w dniu 15 czerwca 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powódki marki C. (...) o nr rej (...); Odpowiedzialność za spowodowanie tejże kolizji, jak podała powódka, ponosił sprawca korzystający z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) SA w W.. W wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany uznał swą

odpowiedzialność za szkodę i tytułem kosztów naprawy pojazdu wypłacił powódce 3267,08 zł; w tej sytuacji powódka wezwała pozwanego do zapłaty brakującej kwoty odszkodowania, wg opinii której koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powoda kształtują się na poziomie 8267,08 zł;

Jednocześnie w pozwie powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nakazem zapłaty z dnia 30 października 2013 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Suwałkach orzekł stosownie do żądań pozwu (nakaz zapłaty k. 16)

Pozwany (...) SA w W. w sprzeczności nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż – co do zasady – ponosi odpowiedzialność za szkodę zaistniałą w dniu 15 czerwca 2013 roku w samochodzie osobowym marki C. (...) nr rej. (...) stanowiącym własność E. A.. Zanegował natomiast zasadność żądania pozwu z tej przyczyny, iż – w jego ocenie – całe roszczenie o naprawienie przedmiotowej szkody zostało przez niego zaspokojone jeszcze przed procesem poprzez wypłatę kwoty 3267,08 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 czerwca 2013 roku w miejscowości S. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki C. (...) o nr rej (...), stanowiący własność E. A.. Odpowiedzialność za spowodowanie ww. kolizji ponosił sprawca, korzystający z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) SA w W. (bezsporne, dodatkowo – oświadczenie sprawcy kolizji k. 69, 69v-70). Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu , który ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 3267,08 zł ; (dowód ; zgłoszenie szkody k. 57-59, informacja o przyznaniu odszkodowania k. 56);

Powódka, nie godząc się z tak ustalonym odszkodowaniem, wystąpiła ponownie do pozwanego o dopłatę brakującej części odszkodowania, przedkładając informację O. (...) w S. ((...) C.), iż do naprawy należy zakupić części zamienne w łącznej wysokości 7 507,06 złotych (dowód ; pismo powódki z 10.09.2013r. k. 54, informacja (...) O. k. 55);

Koszt naprawy pojazdu powoda , przy zastosowaniu stawek obowiązujących w Autoryzowanych serwisach naprawczych wyniósłby 8376,48 złotych brutto. (dowód ; opinia biegłego k. 81-93, wysokość stawek obowiązujących na datę szkody w autoryzowanych sersach naprawczych w S. k. 113,115,117).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powódka wywodziła bowiem z faktu, iż uszkodzenia w pojeździe marki C. (...) o nr Rej (...) powstały na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego należącego do podmiotu (posiadacza), któremu pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC. Odpowiedzialności tej na gruncie sprawy niniejszej pozwany zresztą – co do zasady – nie kwestionował. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w art. 436§2 kc w zw. z art. 436§1 kc i 415 kc w zw. z art. 35 ustawy (...). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwany nie kwestionował.

Zakres odpowiedzialności pozwanego regulowany jest z kolei przez art. 36 ustawy (...), w myśl którego odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z powołanymi regulacjami zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić przy tym, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111).

Z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej wynika zaś jednoznacznie, iż koszty naprawy pojazdu powódki wynoszą 8376,48 złotych brutto. Spór między stronami postępowania sprowadzał się zatem w istocie do wysokości odszkodowania z tytułu szkody samochodowej powstałej w związku z kolizją z dnia 15 czerwca 2013 roku. Wynikał on zaś z odmiennych stanowisk co do wysokości kosztów naprawy tego pojazdu. Owe odmienne stanowiska wynikały z kolei z rozbieżnych poglądów co do zasadności zastosowania w naprawie przedmiotowego pojazdu części nowych oryginalnych.

W ocenie Sądu w tej mierze rację przyznać należy stronie powodowej. Wskazać bowiem należy, że zlecając naprawę pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji E. A. miała prawo dokonać swobodnego wyboru zakładu naprawczego. Zasadniczym i wyłącznym wyznacznikiem ewentualnej korekty poniesionych kosztów naprawy jest bowiem ich niezbędność i ekonomiczne uzasadnienie (por. cytowany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Podzielając zaś stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w uzasadnieniu uchwały z dnia 13 czerwca 2003r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51) stwierdzić należy, iż za „niezbędne” koszty naprawy uznać trzeba takie koszty, które zostały poniesione na skutek przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego używalności istniejącej przed datą powstania szkody, przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Za koszty „ekonomicznie uzasadnione” uznać zaś należy koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego zakład naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Przy czym nie ma znaczenia, iż ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku.

Ustosunkowując się natomiast do zarzutu pozwanego, iż koszty naprawy dochodzone przez stronę powodową uwzględniają ceny części zamiennych oryginalnych a nie alternatywnych, przez co strona powodowa zostałaby bezpodstawnie wzbogacona stwierdzić należy, iż zarzut ten jest całkowicie bezpodstawny, a zdanie swe Sąd opiera głównie w tej mierze na opinii biegłego, który w swej opinii stwierdził, iż jedynie użycie części nowych, oryginalnych, pod każdym względem (technicznym, właściwości chemicznych i fizycznych, trwałości, bezpieczeństwa, estetycznych) dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami i elementami samochodu.

Bezspornym jest, iż koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu części alternatywnych jest niższy niż przy użyciu części oryginalnych. Sąd nie podziela jednakże stanowiska reprezentowanego przez pozwanego jakoby części zamiennie alternatywne były porównywalne co do jakości i trwałości z częściami zamiennymi oryginalnymi. Materiał, z którego są wykonane części alternatywne, jest bowiem z reguły gorszej jakości aniżeli materiał, z jakich wykonane zostają części oryginalne. Poza tym części alternatywne niejednokrotnie nie komponują się ze sobą i pozostałymi elementami

naprawianego auta. Tymczasem o przywróceniu uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego (tj. stanu sprzed kolizji) można mówić jedynie wówczas, gdy stan tego pojazdu po dokonanej naprawie odpowiada pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992r., I ACr 410/92, OSA 1993/8/57).

Dodać należy, że zbliżony do zaprezentowanego powyżej pogląd wyraził też Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11, w tezie której czytamy: Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.”. Podkreślić przy tym godzi się, że w sprawie niniejszej pozwany nie wykazał (stosownymi środkami dowodowymi) , by naprawa pojazdu marki C. (...) przy użyciu części nowych oryginalnych doprowadziła do wzrostu wartości tego pojazdu w stosunku do stanu sprzed kolizji, co zresztą biegły szczegółowo uzasadnił (k. 86-87 akt sprawy);

Reasumując, skoro koszt naprawy pojazdu powódki to kwota 8376,48 złotych brutto, zaś pozwany w toku postępowania szkodowego wypłacił na jej rzecz kwotę 3267,08 zł, to do zapłaty pozostała kwota 5109,40 złotych. Wyrazem powyższego jest pkt I i II wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy (...), orzeczono od dnia 13.01.2012 r., uznając iż kwotę dochodzoną niniejszym pozwem pozwany winien wypłacić najpóźniej 14 dnia po wydaniu pisemnej decyzji ustalającej wysokość odszkodowania(decyzja ta wydana została dnia 30.12.2011 r. - k. 13).

Koszty procesu pomiędzy stronami Sąd stosunkowo rozdzielił na zasadzie art. 100 kpc, uznając iż powódka wygrała proces w 88,09%;

SSR A. K.